
Prof. Dr. Mehmet Çelik
İDEOLOJİ ÜRETME
ÇİFTLİKLERİ
ÜNİVERSİTELER
Hayat

İDEOLOJİ ÜRETME ÇİFTLİKLERİ: ÜNİVERSİTELER

© 2018, Hayat Yayıncılık İletişim Yapım Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-266-2
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 646
Tarih : 20
Kitabın Adı : İdeoloji Üretme Çiftlikleri: Üniversiteler
Yazarı : Prof. Dr. Mehmet Çelik
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2018
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy - Temelli / ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

İDEOLOJİ ÜRETME ÇİFTLİKLERİ: ÜNİVERSİTELER

Prof. Dr. Mehmet Çelik

Hayat

Prof. Dr. Mehmet Çelik

1954 Elazığ doğumlu olan Prof. Dr. Mehmet Çelik, ilk ve ortaöğrenimini kendi memleketinde tamamladıktan sonra, Erzurum Atatürk Üniversitesi İslâmî İlimler Fakültesi Kelâm ve İslâm Felsefesi ile Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerini bitirerek, çift lisans diplomasıyla yükseköğrenimini tamamladı.

1980 yılında İslâmî İlimler Fakültesi'nde akademik hayata başlayan Prof. Çelik, 1982-1987 yılları arasında Mor Gabriel Manastırı'nda Hz. İsa'nın konuştuğu dil olan Aramca/Süryanca öğrendi ve Hristiyan Teolojisi üzerine bilimsel çalışmalar yaptı.

Sırasıyla Atatürk Üniversitesi İslâmî İlimler Fakültesi, Samsun 19 Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Fırat Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü ve Manisa Celâl Bayar Üniversitesi Tarih Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalıştı.

Başta Hristiyanlık ve Yahudilik olmak üzere Genel Dinler Tarihi uzmanı olan hocamız, Doçentlikten sonra akademik çalışmalarını Ortaçağ İslam ve Bizans Tarihi alanlarında yoğunlaştırdı.

Fırat Üniversitesi'nde çalışırken başta Süryânîler, Ermeniler, Yahudiler, Rum Ortodoxlar, Nasturîler, Keldanîler, Marunîler, Melkitler olmak üzere dinî azınlıklar üzerinde önemli çalışmalara imza attı. Fırat Üniversitesi'nde kurduğu Ortadoğu Araştırmaları Merkezi ile bölge coğrafyası üzerinde yaptırdığı yüksek lisans ve doktora tezleri sayesinde Ortadoğu'nun etnik, dinî, tarihî, sosyolojik, ekonomik, siyasal yapısı hususunda devletin hafızasına önemli veriler kazandırmıştır.

Yine bu merkezin yaptığı 16 Uluslararası Ortadoğu Sempozyumuyla bölge akademisyenlerinin ve akademik dünyasının yakın ilişkiler içerisine girmesine, Batı emperyalizminin Arap-İslam dünyasında yüzyıldır sürdürdüğü Osmanlı düşmanlığının bertaraf edilmesine önemli katkılar sunmuştur.

Hocamız 40 yılı aşkın akademik birikimiyle bir yandan Devlet'in çeşitli birimlerine danışmanlık hizmeti verirken, bir yandan da yurtiçi ve yurtdışında Devletimizi ve millî menfaatlerimizi ilgilendiren toplantılarda sık sık yer almaktadır.

Hocamız son yıllarda çalışmalarını Cumhuriyet dönemi Türkiyesi ile Küresel Emperyalizm'in İslam coğrafyasında Ilımlı İslam ve Radikal İslam isimleri altında örgütleyip aparat olarak kullandığı örgütler üzerine yoğunlaştırmıştır.

Akademik ve sosyo-politik alanda 27 kitaba ve 100'ün üzerinde bilimsel makaleye imza atan Prof. Mehmet Çelik'in çeşitli dergilerde yayınlanmış yüzlerce güncel, tarihî ve sosyo-politik yazıları bulunmaktadır.

11 yıldan beri Ülke Tv'de Turgay Güler ile Sıradışı Tarih Programları yapan Prof. Çelik, birçok ulusal tv kanalında da gündeme ilişkin programlara sık sık konuk olmaktadır. Yurtiçinde ve yurtdışında 40 yılı aşkın zaman sürecinde binin üzerinde konferans veren Prof. Mehmet Çelik, yazılı medya alanında Güneş Gazetesi köşe yazarlığı, Tarih Bilinci Dergisi Genel Yayın Yönetmenliği ve Derin Tarih dergisinde yazarlık yapmaktadır.

Prof. Dr. Mehmet Çelik'in kitap olarak yayınlanmış eserlerinden bazıları şunlardır:

-Süryânî Kilisesi Tarihi

-Ortadoğu Mozaiği: Süryânîler-Nasturîler

-Süryanca Dilbilgisi

-Resmî İnciller: Kaynakları, Yazarları

-Siyasal Sistem Açısından Bizans İmparatorluğu'nda Din-Devlet İlişkileri

-Fener Patrikhanesi Meselesi

-Fener Patrikhanesi'nin Ekümenik İddialarının Tarihi Seyri

-Edessa'dan Urfa'ya

-Fatih Dönemi Ferman ve Arşiv Belgeleri

-İçişleri Bakanlığı Tarihi

-Çoban Mustafa Paşa Külliyesi

-Tarihin Hafızası

-Güne Düşülen Notlar

-İhtişamdan Sefalete

-Cumhuriyetin Tozlu Sayfaları

-Cumhuriyetin Kamburları

-Üst Aklın İslâm Coğrafyasındaki Ilımlı İslâm Eldiveni

-Küresel Emperyalizm: Üç Neslimizi Nasıl Yok Ettiler

-İdeoloji Üretme Çiftlikleri: Üniversiteler

İÇİNDEKİLER

Önsöz: Efendi mi Olacağız, Köle mi Olacağız? Karar Verelim..... 13

Giriş..... 17

1. Modern Eğitim Sistemimizin Tarihî Arka Planı..... 19
2. II. Abdülhamid ve Devletin Yeniden İnşası..... 23
3. Siyasal İdeoloji Üreten Üniversitenin Temellerinin Atılması..... 25

BİRİNCİ BÖLÜM

CUMHURİYET'İN BİLİM VE EĞİTİM-ÖĞRETİM FELSEFESİ

I. MİLLETİN KÜLTÜREL GENETİĞİNİ DÖNÜŞTÜRME MEKANİZMALARI OLARAK KURGULANAN ÜNİVERSİTE EĞİTİMİ. 33

1. Gazi Paşa'nın Yol Haritasında Zemin Yoklama Safhası..... 33
2. Prof. Albert Malche ve Üniversite Reformu İçin İlk Adımların Atılması..... 42
3. Birinci Türk Tarih Kongresi ve Operasyon İçin İlk Kıvılcımların Çakılması..... 43

II. BİLİMİN SİYASAL ANLAYIŞA VE DEVRİMLERE KURBAN EDİLİŞİ: 1933 ÜNİVERSİTE REFORMU 46
1. Tahribat ve Tasfiye Zemininin Medya Üzerinden Hazırlanması .. 46
2.1933 Üniversite Reformu Maskesi Altında Yapılan Katliam 48
III. BİLİM İÇİN DEĞİL, REJİM İÇİN ÜNİVERSİTE 78
1. 1933 Üniversite Reformu Ne Getirdi, Ne Götürdü? 83
2. Tasfiyeler Sonucu Hoca Açığı Nasıl Giderildi? 88
a. Hitler Baskısından Kaçan Yabancı Hocaların İstihdam Edilmesi 90
b. Lise Mezunlarına Prof. Ünvanı Verilerek Üniversiteye Hoca Yapılmaları 93
3. Üniversiteden Atılan Hocaların Akıbeti 95

IV. GELELİM İSMET PAŞA DÖNEMİNE 100
1. Üniversite mi, Parti'nin İdeoloji Üretme Merkezi mi 100
2. Rüzgâr, Tersten Esmeye Başlayınca 112
3. Sonuç: İşte Tek Parti Döneminin Üniversite ve Bilim Anlayışı 120

İKİNCİ BÖLÜM
... VE İDEOLOJİ ÜRETEN ÇİFTLİKLERİN MAMÜLLERİ SAHNEDE

I. İLK MAMULLERİN ASKERÎ DARBEYE MALZEME YAPILMASI 129
1. Rektör Sıddık Sami Onar ve Üniversitelerin Darbecilerin Aparatı Görevine Soyunması 136
2. Üniversitede Tasfiye Operasyonu: 147'likler 142

II. 1960 ASKERÎ DARBESİ SONRASI ÜNİVERSİTELERİN SOL TERÖR ÖRGÜTLERİNİN KARARGÂHINA DÖNÜŞMESİ..... 162
1. Güvenlik Güçlerinin Üniversiteye Girememeleri..... 163
2. Terör Örgütlerine Karşı Üniversitede Yeniden Düzenleme..... 165
3. 1750 Sayılı Üniversiteler Kanununun Yürürlüğe Girmesi..... 168

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ECEVİT'Lİ CHP DÖNEMİ VE TERÖR ÖRGÜTLERİNİN EĞİTİM KURUMLARINI ESİR ALMASI

I. POPÜLİST SİYASAL ANLAYIŞIN ÜNİVERSİTELERDE TERÖRE ZEMİN HAZIRLAMA SAFHASI..... 171
1. Eğitimin Siyaset ve Oya Malzeme Yapılması..... 175
2. Mektupla Öğretim Komedisi..... 176
3. Kıbrıs Fatihi Miğferli Eco'nun 45 Günde Öğretmen Yetiştirme Projesi..... 179

II. EĞİTİM KURUMLARI ÜZERİNDEN 12 EYLÜL 1980 ASKERİ DARBESİ'NE ZEMİN HAZIRLANMASI..... 273
1. Terör Örgütlerinin Bu 45 Günlük Öğretmenler Üzerinden Ortaöğretimi Ele Geçirmeleri..... 273
2. Askeri Darbe'yi Meşru Kılacak Zeminin Hazırlanması ve Bir Neslimizin Daha Kaybedilişi..... 277

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YABANCI İDEOLOJİDEN ULUSAL İDEOLOJİ ÇİFTLİKLERİNE

I. ÜNİVERSİTELERİ ZAPT u RAPT ALTINA ALMA SÜRECİ ... 283

1. Akademik Sıkı Yönetim Kurumu: YÖK ... 284

2. Darbecilerin Yabancı İdeoloji Üretme Çiftliklerini Kemalist İdeoloji Üretme Çiftliklerine Dönüştürme Projeleri ... 286

3. Özal'ın İdeoloji Üretme Çiftliklerini Bilim Üretme Merkezlerine Dönüştürme Çabaları ... 289

4. 28 Şubat: İdeoloji Üretim Çiftliklerinden Ayrık Otlarını Temizleme Süreci ... 292

a. Türkiye Cumhuriyeti'nin İstiklâl Marşı'nı Yazan Milli Şâirine Hakarete Karşı 28 Şubat Türkiye'sinin Onursuz Tavrı ... 304

b. 28 Şubat İdeoloji Üretme Çiftliklerinin Akademik Kriter Anlayışı ... 310

5. 28 Şubat'ın Eğitim-Öğretim Açısından Dış Bağlantısı ... 314

II. BİZİM MAHALLE: ÇUVALDIZI BIRAK, İĞNEYİ BİRAZ DA KENDİNE BATIR ... 318

1. Boğazına Kadar Siyasete Bulaşmış Bir Ordu ... 319

2. İdeoloji Bataklığına Saplanmış Kadın Kuruluşları ... 323

3. Sermaye Çevreleriyle İş Tutan Generaller ... 324

4. Markalı Başörtüler, Pahalı Pardösülerle İdealist-Muttaki Müslüman Portresi Çizmek! ... 329

5. 28 Şubat'ın Münafıkları: Şahsiyetsiz Müslümanlar..... 333
6. Kolordu'da Kutlu Doğum Programı Yapmak..... 337
7. Hacı Vali'ye Toplum Önünde İslâm'ı Tebliğde Bulunmak... 339

ÖNSÖZ

EFENDİ Mİ OLACAĞIZ, KÖLE Mİ OLACAĞIZ? KARAR VERELİM

1995'ten itibaren aydınların, bilim ve düşünce adamlarının sohbetlerinin ana konularından biri de 2000'li yıllar, insanlığın ve dünyanın III. Milenyum da nasıl bir şekil alacağı ile ilgiliydi.

Bilim ve teknolojinin baş döndürücü bir hızla gelişmesinden dolayı, 21.yüzyıl için Bilim Çağı adı herkesin dilinde yer etmeye ve kafasında kabul görmeye başlamıştı… Bu tabir anonim/evrensel bir tabirdi.

Evet, artık kimse tarihi açıdan Eskiçağ, Ortaçağ, Yeniçağ gibi, iktisadî açıdan kalkınmış ülkeler, kalkınmakta olan ülkeler gibi, tasniflere bir yeni halka eklemiyordu…

Kısaca teferruat dönemi sona eriyordu:

Bilim Çağı!

Dünya da sadece ikiye ayrılıyordu:

Bilenler, Bilmeyenler!..

Bu Bilim çağında Bilenler, Efendi… Bilmeyenler Köle/Sömürge olacaklardı!..

Bu, kaçınılmaz sondur!

Efendiler safında yer alabilmenin bir tek şartı var: Bilim üretmek!

Peki bilim nerede, nasıl üretilecek?

Herhalde domates tarlasında değil!..

Üniversitelerde!..

Geçmiş çağlarda milletler, birbirlerinin lokmalarına göz diktiklerinde, meydanlarda savaşırlardı… Halâ da bu yöntem geçerli!..

Ancak bundan sonra, buna çok fazla ihtiyaç kalamayacak gibi görünüyor!..

Bilim üretmesini engelle, yeter!..

Nasıl engelleyeceksin?.. Sopayla değil herhalde!..

Bilim üretme merkezleri olan üniversitelerini, ideoloji üretme çiftliklerine çevir, yeter!

Bunu, bize uyguladılar mı?..

Evet!.. Hem de Osmanlı'dan itibaren:

Abdülhamid'in kurduğu üniversiteden yetişenler, imparatorluğun tasfiye edilmesinde önemli rol oynadılar!..

Cumhuriyet'in kurduğu üniversitelerden yetişenler, terör ve anarşiye malzeme olmaktan başka bir işe yaramdılar!..

2006 rakamlarına göre ABD'de bir milyona bir yılda 5600 patent, İsviçre'de 3200 patent düşerken, Türkiye'de bir milyon kişiye düşen patent sayısı bir!..

Evet, sadece bir!..

40 yıldır ambargo altında inleyen İran'da bütçesi bizim ODTÜ ve İTÜ'nün yarısı kadar bile olmayan Tahran Üniversitesi, Nükleer Santral, İnsansız Hava Aracı, Kıtalar Arası Balistik Füze… başta olmak üzere birçok teknolojik başarıya imza atarken, ODTÜ'nün, İTÜ'nün veya herhangi bir üniversitemizin toplu iğne bile olsa, bir teknolojik gelişmeye/icada imza attıkları görüldü mü, duyuldu mu?..

28 Şubat sürecinde, üniversitelerimizde bilimsel çalışmaları önlemek için ortaya atılan "yarım metre bez" kavgasında, bu ülkenin üniversitelerinin laboratuvarları 20 sene kapalı kaldı ve öğretim üyeleri türban tartışmalarıyla, başörtülü öğrenci kovalamakla, Cumhuriyet mitinglerinde slogan atmakla yıllarını harcamadılar mı?..

Bu tuzağa herkes düştü… Bir Allah'ın kulu çıkıp da "yahu, ne yapıyorsunuz!" demedi!..

Geçin 28 Şubat dönemini!..

Bu sefer Feto'ya teslim edildi… Bilim üretme yerine, kadrolaşma aldı başını yürüdü: Tek hedef, cemaate güç kazandırmak!..

Geçin o safhayı da!..

Şu-bu mütedeyyin-muhafazakâr cemaat, dernek, vakıf, sendika… Onların referans olup tavsiye ettikleri insanlar rektör ve dekan yapılmaya başlandı!..

Ehh, üniversiteler artık bizim: Çok güzel bir rektör atadık. Beş vakit namazını kaçırmaz, her sene umreye de gider… Melek gibi, mütevazı bir insan!..

Genel sekreter şu cemaatten, falan dekan şu vakıftan, feşmekan daire başkanı da şu dernekten!.. Ne kadar işe yaramaz öğretmen kılıklı adam da varsa, meslek yüksek okullarının öğretim görevlisi!.. Şu kantin şu derneğe, şu kafe bu vakfa!..

Nasıl, memnun musunuz rektörden, dekandan diye soran siyasetçilere de, Allah başımızdan eksik etmesin!.. "Allah Tayyip Bey'e de uzun ömürler ihsan etsin!.."

Ulan bu kuruluşların referansları nasıl kriter olabilir? Bunlar, kim gelirse bizim adamları üniversiteye alır, kim gelirse şu kantinin işletmesini bize verir derdindeler!..

Nitekim bir arkadaşı bir vakfa tavsiye etmiştim. Şu cevapla karşılaşmıştım: O mu, o olmaz hocam! Neden diye sorduğumda, yahu o adam rektör olursa odasına bile giremeyiz, bir tek adamımızı bile üniversiteye yerleştiremeyiz!..

Hadi, buyurun!.. Camiye imam, tekkeye mürid anlayışıyla üniversitelere rektör atayalım. Nasıl, kriterinin cevabı da: Mükemmel bir insan, namazlı-niyazlı… bu sene umreye de gitti!..

Bilim çağını bu kafayla yakalayacağız e mi?..

Hayırlı, uğurlu olsun!..

Sevgili okuyucu, daha fazla kafanı şişirip, sinirlerini germeyeceğim… Elinden bir şey gelmeyecek senin de biliyorum, onun için okurken zevk almaya bak!..

Bu eserin baskıya hazırlanmasında emeği geçen öğrencilerim Yrd. Doç. Dr. Hasan Akyol, Yrd. Doç. Dr. Zafer Duygu, Arş. Gör. Muhittin Çeken, değerli arkadaşım Uğur Aktaş, sevgili oğlum Öğr. Gör. Mustafa Çelik ve asistanım Behiç Ata'ya teşekkür ederim.

Prof. Dr. Mehmet ÇELİK

GİRİŞ

Ocak 2016 tarihinde 1128 akademisyen terörle ilgili bir bildiri yayınladı.

Bu bildiri kamuoyunda büyük bir infial uyandırdı. Ve kamuoyu buna "ihanet bildirisi" adını taktı. Çok cılız da olsa, bazı uç kesimlerden destek fısıltıları da yükseldi: Tabi, "düşünce özgürlüğü" kılıfıyla!..

Savcılar ve üniversiteler imza koyan akademisyenlerle ilgili soruşturma açtılar…

Neticesi ne olacak, sorusunun cevabını bekleyip göreceğiz.

Biz burada bildirinin muhtevası üzerinde durmayacağız. Bu konuda medyada söylenmedik söz kalmadı… Bu nedenle birkaç söz bu imzacı akademisyenler için önce sarf edelim, sonra da üniversitelerimizin zemini üzerinde duralım.

Öncelikle 1128 akademisyen denilen zevâta bakalım: Bu imzacıların önemli bir kısmı akademisyen değil henüz. Araştırma Görevlisi, yüksek lisans ve doktora öğrencisi… öğrenci yani… Akademisyen olmaya aday öğrenci… Bir kısmı öğretim görevlisi, okutman ve uzman kadrosunda maaşlı-görevli… Öğretim üyesinin olmadığı dersler için istihdam edilmiş yedek parçalar… Geçici, sözleşmeli!..

Geriye kalanlara gelince;

Yardımcı Doçentler, daha doğrusu Doktor Asistan… Bu ünvan 1982'de YÖK tarafından icat edildi. Sebebi de, yeni açılan birçok üniversitede öğretim üyesi bulunamıyordu. Yasa-

lar gereği Dr. Asistanlar asistan kadrosunda bulundukları için derslere giremiyorlardı. YÖK, bu soruna bir çözüm bulmak için böyle bir unvan/kadro icat etti.

Yani bir nevi öğretim görevlisi… Üç yıllık tek taraflı sözleşme ile çalışmaktadırlar… Nitekim iki ay önce adları Dr. Öğretim Görevlisi oldu.

Prof. ve Doç.'lara gelince, bu imza koyanların bir kısmı dışardan… Küçük bir miktar da bizim üniversitelerden.

Durum bu!..

Kısaca, bu bildiri "Akademisyenler Bildirisi" ismini hak etmiyor.

Bu kısa izahattan sonra şimdi gelelim bilim üretim merkezleri kabul edilen üniversitelere.

Herkesin malumu olduğu üzere, III. Milenyumla beraber, yaşadığımız zaman dilimine Bilim Çağı denildi.

Evet, çağımız "bilim çağı" dır.

Her şey artık bilimle kaimdir. Tüm toplumlar kalkınmak, üstün bir refah seviyesini yakalamak, günlük yaşamlarını kolaylaştırmak, kalitesini arttırmak, sağlılarını korumak, güvenliklerini sağlamak… için bilime sarılmışlardır.

Bir kez daha tekrarlayalım:

Yakın bir gelecekte dünyamız, kalın bir çizgiyle ikiye ayrılacaktır:

Bilenler,

Bilmeyenler.

Bilenler, "Efendilerin safı" nda yer alacak,

Bilmeyenler "Sömürgelerin safı" nda yer alacaklardır.

Efendilerin Safı'ında da yer alabilmenin biricik şartı, bilim üretmektir!

Bilim ise domates tarlasında üretilmez, bilim üretme çiftlikleri de üniversitelerdir!

Ve Gezegenimizde yer alan devletlerin tamamının da üniversiteleri vardır.

Ancak, her üniversiteleri olan ülke de kalkınmış değildir.

Peki neden?..

Bu sorunun cevabını kendi üniversitelerimizi masaya yatırarak verelim.

1. Modern Eğitim Sistemimizin Tarihî Arka Planı

İslam Tarihi'nde yükseköğrenimi Emeviler zamanına kadar götürebiliriz. Modern anlamda üniversite eğitimini Selçuklular zamanındaki Nizamiye Medreseleri'nde görüyoruz.

Bu eğitim mirası, Selçuklu'dan Osmanlı'ya tevarüs etti. Fatih döneminde devlet, imparatorluğa evrilince; toprak genişliği, etnik, dini ve kültürel yapısı göz önüne alınarak, bu geniş imparatorluk coğrafyasını hem idare etmek, hem de muhafaza etmek sorununun gündeme gelmesi kaçınılmazdı elbette!..

Bir de buna ilaveten dönemin iletişim ve ulaşım imkânları göz önüne getirilirse, devletin güvenliğini sağlamanın ne kadar büyük bir problem olduğu görülür.

Bu dönemde devletin eğitim-öğretimle ilgili iki kurumsal yapısı göze çarpmaktadır:

Medreseler

Tekke ve Zaviyeler

Medreseler belirli bir disiplin içinde, ilmî tahsil yapmak isteyen genç nesillerin eğitim gördüğü kurumsal yapılardır.

Tekke ve Zaviyeler ise, geniş halk kitlelerinin tabiri caizse ruhen eğitildikleri, ahlaki yönlerinin güçlendirildiği mekânlardır.

İmparatorluğun toprakları genişledikçe, içte huzur ve sükûneti, dışarda da güvenliği sağlamak için Devlet, itaat kültürü üreten tekke ve zaviyeleri daha çok önemsedi. Bunun karşısında sorgulayan, analiz eden, akıl yürüten, itiraz eden damarı besleyen medreseler ise geriye itildi diyemesek de, kontrol altında tutuldu, diyebiliriz.

Avrupa, Reform ve Rönesans'tan sonra, Sanayi Devrimi'ni de gerçekleştirince, bilim ve teknolojinin önü daha da açıldı. Modern üniversite eğitimi, Avrupa'yı karanlık çağdan kurtarıp, aydınlık çağa taşıdı.

Sanayi Devrimi'ni algılayamayan, bilim ve teknolojik gelişmeleri takip edemeyen Osmanlı Devleti ise klasik tabirle Gerileme Devri'ne girdi.

Avrupa'da gelişen teknoloji sınır boylarında ordularımıza mağlubiyet getirip, içerde de ekonomimize kan kaybettiriyordu.

Yöneticiler ve aydınlar, Devlet Gemisi'nin maruz kaldığı tehlikeler karşısında arayışlara girmişlerdi…

Yüzlerini Batı'ya çevirmişlerdi… Çare oradaydı!

III. Selim'le beraber adımların atılmaya başlandığı bu süreç, II. Mahmud'la devam ettirildi… Ancak sadra şifa bir netice alınamadığı için köklü bir değişikliğe gidildi…

Tanzimat!..

Yeni yasal düzenlemeler, yönetim çarkında yeniden yapılandırmalar… vs.; devletin siyasi ve ekonomik yapısını Batılı emperyal devletler için adeta kalbura çevirdi.

Gemiyi daha rahat yüzdürelim derken, her tarafından su aldırmaya başladık. Başımızı ağrıtan Mısır meselesini çözmek için, İngilizleri safımıza çekmek düşüncesiyle Baltalimanı Antlaşmasıyla İngiltere'ye bahşettiğimiz imtiyazları, bir müddet sonra baskılar sonucu önce Fransa'ya, sonra da irili-ufaklı tüm Avrupa ülkelerine tanıyınca, milli ekonomimizin çökmesine ve yeraltı-yerüstü tabi zenginliklerimizin emperyalist ülkelerin ellerine geçmesine sebep olduk!..

Osmanlı coğrafyası, adı konulmamış olsa da, artık bir sömürgeydi…

II. Abdülhamid'e kadar yapılan tüm şeyler, sadece cilaydı… Eğitim-öğretim alanında yapılanlar hem azdı, hem yetersizdi, hem de basitçe bir taklidden öteye bir şey ifade etmiyordu.

Bu dönemde en fazla önem verilen şey Ordu'ydu… Çünkü savaş alanlarında yeniliyorduk ve toprak kaybediyorduk. Bu nedenle Ordu'yu önceliyorduk…

Yeniçeri Ocağı'nı topa tutarak yok etmiş (1826), yerine Asâkir-i Mansure-i Muhammediye ismiyle yeni ve modern bir ordu kurmuştuk!..

Peki bu kurduğumuz ordu gerçekten çağdaş ve modern bir ordu muydu?

Bunun cevabını vermeden, kısa bir fıkra anlatayım:

Sultan Ahmed'in bahçesinde musalla taşında bir cenaze ve etrafında bir topluluk varmış, cenaze namazını kıldıracak imam yokmuş…

Nüktedan Ayyaş, Bekri Mustafa oradan geçerken, başındaki sarığa aldanarak kalabalıktan biri Bekri Mustafa'nın koluna yapışmış ve cenaze namazını kıldırmasını rica etmiş.

Bekri de kırmamış vatandaşı, bildik üzere namazı kıldırmış, cemaat tabutu sırtlayıp tam götürecek iken, Bekri durun demiş, tabutun kapağını açmış, mevtanın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, buyurun alıp götürüp gömebilirsiniz artık demiş.

Topluluktan birisinin dikkatini celbetmiş Bekri'nin bu alışılmamış hareketi… Yanaşmış, sormuş:

Mevtanın kulağına ne fısıldadın, demiş.

Bekri de cevabı yapıştırmış:

Öbür tarafta Münker ve Nekir dünyada ne var ne yok diye sual ederlerse, Bekri Mustafa Sultan Ahmed'e imam olmuş de, onlar anlarlar artık dünyanın hâl-i pür melâlini…

III. Selim, II. Mahmud, Abdülmecid ve Abdülaziz dönemlerinde bu Batılılaşma sürecinde en çok önem verilen kurumun Ordu olduğunu söylemiştik.

Bu ordunun askerî danışmanı olan Alman General Helmuth von Moltke ortaya çıkan manzarayı şöyle tarif eder:

Bu Ordu'nun;

- *Kaputları Rus*
- *Talimatnâmeleri Fransız*
- *Tüfekleri Belçika*
- *Sarığı Türk*
- *Eğeri Macar*
- *Kılıcı İngiliz*
- *Öğretmenleri her milletten olup,*

Avrupa sistemini taklit eden, Ona benzemeye çalışan bir ordudur.

Ehh, en önem verilen kurum, Batılılaşma, çağdaşlaşma ve modernleşme açısından böyle bir "komik sirk nesnesi" ne dönüştürülmüşse, üniversite adına, bilim ve teknoloji adına bir şeylerin nasıl yapıldığını, Bekri Mustafa'ya bakarak sizler tahmin edin.

2. II. Abdülhamid ve Devletin Yeniden İnşası

Abdülhamid, tahta çıktığında Devlet Gemisi artık her taraftan su alıyordu. Devlet, siyaset çetelerinin eline geçmişti. Devlet Başkanı'nı (Sultan Abdülaziz) Saray'ın içinde katletmişlerdi.

V. Murad'la bu işin yürümeyeceğini anladıkları için, Şehzade Abdülhamid'le pazarlık yaparak, O'nu tahta geçirdiler.

Bu pazarlığa göre Kanun-i Esâsi (Anayasa) yapılacak ve parlamenter sisteme (Meşrutiyet) geçilecek.

Nitekim, bunlar hızlı bir şekilde yapıldı.

Abdülhamid parlamentonun etnik ve dini yapısına bakarak, bu parlamentonun Osmanlı Devleti'ni savaşa sokarak, Gemi'yi batırmak istediklerini anladığı anda, Anayasa'nın kendisine verdiği yetkiye dayanarak parlamentoyu tatil etti.

Abdülhamid dönemi siyasi olaylarını bir yana bırakarak, çalışmamızın ana konusu olan eğitim ve öğretime bakalım.

Tarihimizde, Batılılaşma süreci denildiğinde akla hemen III. Selim, II. Mahmud, Abdülmecid, Abdülaziz ve Abdülhamid gelir.

Saydığımız her padişah döneminde bu alanda az-çok, doğru-yanlış bazı adımlar atıldı. Atılan adımların çoğu yüzeysel ve makyajvari adımlardı.

Bu konuda her tarafından su almaya başlayan Devlet Gemisi'ni yüzdürme işinde en başarılı olan padişah Abdülhamid'dir.

Diplomasi dehâsı kabul edilen Abdülhamid, 33 yıl Devleti ayakta tutmayı başardı. Sanayi devrimini algılayamayan, bilim ve teknoloji alanında gerekli altyapıyı zamanında hazırlayamayan devlet, bu zorlu kurtlar arenasında yaya kalmıştı. Hem siyasi açıdan, hem ekonomik açıdan adı konulmamış bir sömürge olmuştu devlet…

Abdülhamid, devletin boğazına geçirilmiş olan bu sömürge kemendini çıkarmaya çalışıyordu… 33 yıllık iktidarı döneminde de bu konuda önemli ilerlemeler kaydetti.

Abdülhamid, ekonomi kadar, devletin bekasının eğitimle, yetişmiş insan unsuru ile, bilim ve teknoloji ile mümkün olabileceğini biliyordu.

Bu nedenle eğitime çok ciddi şekilde önem verdi. Yakın tarihimizde modern eğitimin kurucusu kimdir denirse, bunun cevabı Abdülhamid'dir.

Abdülhamid, Devletin revizyonunu ve bekasını iki ayak üzerine bina etti:

- Modern Eğitim
- İttihad-ı İslam Politikası

Abdülhamid'in modern eğitim alanında yaptıklarına geçmeden, kısaca İttihad-ı İslam politikası hakkında iki cümle ile bir tanımlama yapalım:

Batılı devletlerin Müslüman halkları Osmanlı'dan koparmak için giriştikleri siyasi faaliyetlere karşı, Abdülhamid de İttihad-ı İslam (İslam Birliği) politikasıyla bunu önlemeye çalışıyordu. Ümmet birliğini ve Hilafet müessesesini öne çıkarı-

yordu. Bu siyasetin merkezinde "dini vahdet" vardı. Abdülhamid bu siyaseti, din âlimleri, dindar aydınlar ve tarikat-cemaat liderleri üzerinden yürütüyordu. Doğrusu bundan başarılı sonuçlar da elde etmişti.

Eğitime gelince, Abdülhamid İstikbal ve bekanın bununla emniyete alınabileceğine inanıyordu.

3. Siyasal İdeoloji Üreten Üniversitenin Temellerinin Atılması

Devlet politikası olarak, klasik eğitim kurumlarına (mahalle mektepleri, Kur'an kursları, medreseler…) dokunmadan, modern eğitimin temellerini attı.

Bugünkü anlamda ilk, orta, lise ve üniversiteler kurdu. Yani, bugünkü eğitim sistemimizi Abdülhamid kurdu. Her mahalleye ilkokul, her şehre lise açtı.

Sistem Batı'dan alınmıştı. Kurumsal yapı oradan kopya edilmişti. Fiziki mekânlar ise o güne göre muhteşemdi.

Abdülhamid'e göre, bu kurumlarda tıpkı Batı gibi bizde de ihtiyaç duyulan her alanda hem kalifiye eleman yetiştirecektik hem de bilim ve teknoloji üretecektik.

Plan iyiydi…

Hedef ve amaç da doğruydu…

Ancak, olmadı!..

Olmadı!..

Arpa ekmiştik, buğday hayal ediyorduk!

Ordumuzu modernleştirmek için kurduğumuz Askeri Tıbbiye Mektebi (Askeri Tıp Fak.)'nde tıptan ziyade siyasetle iştigal edildi. İttihad-i Osmanî Cemiyeti (1889) burada ku-

ruldu. İshak Suküti, İbrahim Temo, Abdullah Cevdet, Çerkez Mehmed Reşid… burada neşv ü nema buldular. Hücre yapısı olarak Cemiyet, İtalyan Karbonari Mason Cemiyeti'nin numarataj sistemini esas aldı.

Devlet, bu cemiyetin siyasi faaliyetlerinin farkına ancak 1892'de vardı.

Ermeni yürüyüşleri ve Ermeni çetelerinin başkentte terör estirmeye başlamaları bu dönemde görüldü. Abdülhamid'e darbe girişimi bu süreçte ortaya çıktı… Devletin, bu işlere karışan Harb Okulu öğrencilerinden 78 kişiyi sürgün etmesi, bu kesimin "Şeref Kurbanları" olarak Cemiyet tarafından lanse edildi.

Modern eğitim alarak Harb Okulu'ndan mezun olan genç subayların ülkenin sınırlarını korumaları beklenirken, Yüzbaşı Enver'le Yüzbaşı Niyazi, komuta ettikleri taburlarını alıp dağa çıktılar. Batılı emperyalist devletlerin hedefi olan Abdülhamid'i tahttan indirme değirmenine su taşıdılar!..

Tabloya bakar mısınız, iki bin yıllık geçmişiyle övünen bir ordunun, modern eğitim alarak, dağda eşkıyalığa çıkması…

Tarihî Devlet Felsefesi'ni yerle bir eden Cumhuriyet kadroları, Milli Eğitim levhası altında bu eşkıya artıklarını yeni nesillerine kahraman olarak (Rasneli Niyazi, Hürriyet Kahramanı: Yüzbaşı Rasneli Niyazi ve subay rütbeli sergerde Eyüp Sabri, Müşir Fevzi Paşa'yı dağa kaldırmışlardı… Kahramanlar, hem de alkışı hak eden hürriyet kahramanları bunlardı işte!) tanıttılar.

Harb Okulu ve Askerî Tıbbiye öğrencilerini bilgi, beceri ve teknolojiyle donatacağına, gırtlağına kadar siyasete bulaştırdı.

Balkanları kaybedişimizin sebebi, Sırpların, Romenlerin, Bulgarların, Yunanlıların çetevari askerî güçleri değil, boğazına kadar siyasete batmış ordumuzun subaylarıydı. Birlik komutanlarının farklı siyasî kulvarlara mensup oluşları, düşmanı bir yana bırakıp, birbirleriyle mücadele etmeleri sonucunda Balkan hezimetleri gerçekleşti.

Bugünkü Cumhuriyet ordusu yıpranmasın diye Balkan hezimetlerinin bu ana sebebi hep gözden kaçırıldı ve üzeri örtüldü.

Bunun sonucunda şu gerçek ortaya çıktı:

Bir Devleti yok etmek istiyorsan, Ordusu'nu siyasete bulaştır!..

Balkanlar bu nedenle elimizden çıktı…

Abdülhamid'in Harbiye'sinden yetişen bu subaylar, örneğin Enver, sırf muhalif hükümet düşsün diye, Şükrü Paşa Edirne'yi Bulgarlara karşı cansiperane savunurken, askeri savaşmaması için tahrik ediyordu…

Hükümet düşüp, İttihatçılar hükümet kurunca, Romenlerle-Bulgarlar o sırada pastanın bölüşümü nedeniyle anlaşmazlığa düşüp savaşmaya başlayınca, bunu fırsat bilen Enver, Edirne üzerine yürürken, Harbiye Nezareti'nin salonlarında bu sefer İttihat Terakki karşıtı Hürriyetçi subaylar, "Edirne'yi Enver alacağına, Bulgarlarda kalsın!" diye bağırıyorlardı.

Tekrar dönelim eğitime!..

Ahmet Rıza ve Selanikli Nazım'ın önderliğinde İttihat Terakki'nin Avrupa Şubesi kuruldu.

1902 yılında I. Jön Türk Kongresi olarak tarihe geçen I. Osmanlı Liberaller Kongresi, Paris'te yapıldı.

Nerede yapıldı, nerede?

Fransız senatör Lefevre-Pontalis'in evinde!..

1906'da Selanik'te, Osmanlı Hürriyet Cemiyeti kuruldu…

Şam'da Vatan ve Hürriyet Cemiyeti kuruldu… Bu cemiyetin kurucuları ve üyeleri V. Ordu'nun subaylarıydı. Mustafa Kemal de bu cemiyetin Selanik Şubesi'nin üyesiydi.

1907'de Paris'te toplanan II. Jön Türk Kongresi, Abdülhamid'in tahttan indirilmesi hususunda karar aldı. Bu kongrede Ermenileri temsilen Taşnaksutyun silahlı terör örgütünün yöneticileri de bulunuyordu…

Söylenecek söz kaldı mı?..

Evet son bir söz kaldı:

O'nu da bir Alman Profesöre söyletip konuyu kapatalım:

Abdülhamid döneminde İstanbul Üniversitesi'nde bir yıl ders veren bir Alman Profesör, ülkesine dönerken Sultan'a bir rapor sunar:

"Bu müfredatla, okutulan bu kitaplarla bu okullarda yetişen gençler, devletinizi yıkar!"

Evet, bu kâhinin dediği çıktı…

Bu devleti, bu okullardan yetişenler batırdılar.

Son bir not:

Evet, Abdülhamid modern okullar açtı…

Güzel binalar inşa ettirdi…

Modern laboratuvarlar, zengin kütüphaneler kurdu…

Ahh, ahh!... Müfredatla ilgilenmedi… Okutulan o kitaplardaki yıkıcı, bölücü fikirler "özgürlük" kapsülüne hap olarak yerleştirildi ve gençlerimize yutturuldu…

Sonuç: Bir imparatorluk kaybettik:

5 Milyon insana,

5 milyon toprak kaybına mal oldu bu aymazlığımız!

Bu bahsi artık burada kapatalım ve Cumhuriyet Dönemine gelelim.

BİRİNCİ BÖLÜM

CUMHURİYET'İN BİLİM VE EĞİTİM-ÖĞRETİM FELSEFESİ

Lozan'ı imzalamış ve Cumhuriyet'i kurmuştuk. Dün imparatorluğumuzu tasfiye edenler, artık dostlarımızdı…

Zaten, bir tek Yunanlılarla kavga etmiştik(!). Onlar ise (Başta İngilizler olmak üzere Batılı Emperyal Ülkeler) bizi barıştırmışlardı… Gazi Paşa ile Venizelos kucaklaşmışlardı.

Kısaca dışarı ile hiçbir kavgamız kalmamıştı…

Market işleten bir limited şirketin (iki ortaklı adi şirket) bile tasfiye işlemleri 2-3 yıl sürdüğü halde, biz koca imparatorluğun tasfiyesini sekiz ayda gerçekleştirmiştik…

Lozan'da, Osmanlı'nın veraseti iddiasında bulunmayacağımıza, arkasını aramayacağımıza, alacaklarının, beş milyon km²'de bıraktıklarının peşine düşmeyeceğimize, ama borçlarını ödeyeceğimize söz vermiştik.

Bu nedenle, Cihan'da Sulhu imzalamıştık…

Geride sadece Yurt'da Sulh kalmıştı.

Bu nedenle tüm dikkatimizi yurt içine teksif etmiştik:

14 milyon nüfus kalmıştı. Bunun da sekiz buçuk milyonu kadındı… geri kalan beş buçuk milyonun yaklaşık dört milyonu çocuktu: Balkanların, Kuzey Afrika'nın, Yemen'in, Sarıkamış'ın, Çanakkale'nin yetimleriydi…

Bir buçuk milyon civarında da erkek nüfus… Çoğu okur-yazar olmayan, kolu-bacağı eksik savaş artığı tabir edilen aziz gazilerimizdi.

Sanayi yok, enerji yok, yol yok, hastane yok!..

Yok, yok, yok!..

Nüfusun %85'i de köylerde yaşıyordu…

Bunlarda da okul yoktu, sağlık ocağı yoktu.

En önemlisi de, köylünün hayatta kalabilmesi için, her evde bulunan 3-5 yetimin karnını doyurabilmek için, tarlaya ekilecek tohum, çift sürecek öküz yoktu!..

Durum bu iken, Cumhuriyeti kuran kadroların öncelikleri, milletin önceliği olan midesine ekmek, sırtına entari, ayağına çarık… değildi.

Onların önceliği, Türk Milleti'ni tarihi kültürel genetiğinden uzaklaştırıp, Batılı anlamda, Avrupa'dan ithal edilen kültürel genetikle donatılmış, çağdaş bir ulus yaratmaktı!..

Bu nedenle halkın elinde-avucunda ne varsa vergi adı altında alıp, bu parayla çoluk-çocuk sahibi 150.000 civarındaki redif askerlerini (Yemen) tahliye edip, getirip çoluk-çocuklarına kavuşturacaklarına, bu paralarla Avusturya'dan bale hocaları getirerek, modern Avrupai bir nesil yetiştirmeyi, daha önemli buldular.

Kafalarındaki projelerinin önünde tek engel olarak Anadolu halkını görüyorlardı.

Bu nedenle iç güvenlik sorunu doğdu… Çıkardıkları yasalarla, Takrir-i Sükûn kanunlarıyla, İstiklal Mahkemeleriyle, askerle, polisle, jandarmayla halkı sindirdiler…

I. MİLLETİN KÜLTÜREL GENETİĞİNİ DÖNÜŞTÜRME MEKANİZMALARI OLARAK KURGULANAN ÜNİVERSİTE EĞİTİMİ

Geniş halk kitlelerinin tarihi-kültürel genetiğini dönüştürmek için kılık kıyafetten, ölçü-tartıya; takvimden, hukuka; alfabeden, dini yaşantıya kadar her noktaya müdahale edildi. Devrimler adı altında yukarıdan aşağıya kanun zoruyla, jandarma-polis marifetiyle halka dayatıldı…

Yeni nesiller ise mekteplerde eğitileceklerdi.

Cumhuriyet'in kurucu iradesinin temel hedefi, tasfiye edilen imparatorluk bakiyesinden Avrupaî anlamda bir ulus devlet kurmaktı.

Rejimin Cumhuriyet'e dönüştürülmesi, hilafetin ilgası bunun ilk ve temel adımlarıydı.

Sıra Ulus devlet şemsiyesinin altını doldurmaya gelmişti.

Gazi Paşa'nın aklında hukuk alanından, kılık-kıyafete kadar birçok konuda farklı düşünceler vardı. Elbette bunların en önemlilerinin arasında eğitim de vardı.

1. Gazi Paşa'nın Yol Haritasında Zemin Yoklama Safhası

Yükseköğrenim alanında atılan ilk adım adı Osmanlı Darülfunun olan üniversitenin adını İstanbul Darülfünun olarak değiştirmek oldu.

İsim değişikliği dışında kayda değer düzenlemeler ise kuruma tüzel kişilik ve katma bütçe ile yönetim hakkı verilmesidir.

Gazi Paşa'nın aklında daha kapsamlı bir düzenleme muhtemelen vardı. Ama herhalde zaman ve öncelik açısından erteliyordu. Nitekim 1924 yılında Rektör İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nu kabul ederken, O'na şu soruyu yöneltir:

-Eğitim dinî mi olmalıdır, yoksa millî mi?

Baltacıoğlu bu soruya şöyle cevap verir: Efendim, din, bir içtimaî müessesedir. Bu nedenle devletin, dini devlet okullarında öğretme mecburiyeti yoktur. Devlet eğitiminin karakterinin millî olması gerekir. Bu nedenle devletin eğitim kurumlarını laikleştirmesi gerekir.

Bu cevaptan memnuniyet duyan Gazi Paşa, Rektör Baltacıoğlu'na şu soruyu yöneltir:

-İnkılaplar için hangi usul daha tabii ve normaldir? Evvela efkârı tenvir edip sonra emr-i vâkileri ihdas etmek mi, yoksa evvela emr-i vâkileri ihdas edip sonra efkârı tenvir etmek mi gerekir?

Evet, tüm inkılaplar için geçerli yöntemi belirleyici olan bu soru, genç okuyucularımız tarafından rahat anlaşılması için şu şekilde günümüz Türkçesine çevrilebilir:

Devrimler için hangi yöntem doğal ve normaldir? Önce kamuoyunu hazırlayıp mı devrimleri hayata geçirmek lazımdır, yoksa devrimleri önce hayata geçirip sonra mı kamuoyunu aydınlatmak, ikna etmek gerekir?

Rektör Baltacıoğlu (Gazi Paşa'nın sorduğu bu soruyla, nasıl bir cevap beklediğini iyi bilen biri olarak) bu genel soruya şöyle cevap verir:

-Bu tarzın şaheseri bizim inkılap tarihimizde vardır: Önce emr-i vâkileri ihdas etmek! İnkılabımızın tarzı yanlış değildir ki, bir başkasının tecrübesi bahis mevzuu olsun. İnkılabımızın bu vetiresi, lâyuhti (yanılmaz)dir.

Bir bilim adamının bu derece dalkavukça cevabı karşısında Gazi Paşa'nın midesi bulanmış mıdır, bilemiyorum. Ama ziyadesiyle memnun olduğundan eminim.

Mevki ve makam hırsı böyledir. Be adam, anladık mevki-makam hırsını… De ki: Efendim ben bir bilim adamıyım. Siyasetten pek anlamam. Bunu en iyi siz bilirsiniz. Olur, biter!.. Örneğin buna benzer bir soruyu (Türkçeyi yabancı dillerin tasallutundan kurtarmak için Öztürkçe faaliyetlerin olduğu dönemde) Yahya Kemal'e sorar: Der ki, şu Arapça-Farsça kelimelerin ayıklanması, Türkçe'nin Öztürkçe haline getirilmesi çalışmaları faydalı ve doğru değil midir? Yahya Kemal yapılan işin bir cinayet olduğunun farkında ve şuurundadır. Gazi Paşa'nın nasıl bir cevap beklediğini de bilmektedir.

Doğruyu söylese, akıbetinin ne olacağını tahmin etmektedir. Bunun birçok örneği de gözlerinin önünde hemen canlanır.

Elindeki imkânları da kaybetmek istememektedir doğal olarak.

Ehh, Gazi Paşa'nın beklediği cevabı vermek ise bütün kişiliğini kaybetmek demektir.

Yani ya serden geçecek, ya yardan durumu!

Beşer olarak içinde bulunduğu durumu, pozisyonu, elindeki imkânları kaybetmek, itibarsızlaşmak, ekmeği kaybetmek… Bunları göze almak her babayiğidin kârı da değildir!

Ama bir de şahsiyetsizleşmek, onursuzlaşmak meselesi vardır. Bunu da herkes kendine yediremez! Yahya Kemal kırıp dökmeden, elindeki imkânları da kaybetmeden ama şahsiyetini de koruyarak şu cevabı verir: *Efendim, ben dilci değilim. Sadece şairim. Duygularımla yazar-çizerim. İşin bilimsel kısmını bilmem!*

İDEOLOJİ ÜRETME ÇİFTLİKLERİ ÜNİVERSİTELER

Bilim ve teknolojinin baş döndürücü bir hızla gelişmesinden dolayı, 21. yüzyıl için Bilim Çağı adı herkesin dilinde yer etmeye ve kafasında kabul görmeye başlamıştı …

Dünya da ikiye ayrılıyordu: Bilenler ve Bilmeyenler!

Bilenler, Efendi … Bilmeyenler Köle/Sömürge olacaklardı!.. Bu, kaçınılmaz sondur!

Efendiler safında yer alabilmenin bir tek şartı var: Bilim üretmek!

Peki bilim nerede, nasıl üretilecek? Üniversitelerde!..

Geçmiş çağlarda milletler birbirlerinin lokmalarına göz diktiklerinde, meydanlarda savaşırlardı … Halâ da bu yöntem geçerli. Ancak bundan sonra, buna çok fazla ihtiyaç kalmayacak gibi görünüyor!..

Bilim üretmesini engelle, yeter!..

Nasıl engelleyeceksin?.. Bilim üretme merkezleri olan üniversiteleri, ideoloji üretme çiftliklerine çevir, yeter!

* * *

Osmanlı'dan itibaren üniversiteler üzerinde oynanan oyunları ve Türkiye üzerindeki etkilerini okuyunca hayrete düşecek, bu günü daha iyi anlayacaksınız.

www.hayatyayinlari.com

ISBN: 978-605-151-266-2

9 786051 512662

₺ 35

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari